

«Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor»

Quan preparava aquest testimoni de com organitzo el meu temps, em venien al cap imatges i imatges de la feina... I és, que, bona part del meu temps el dedico a treballar com administratiu al Bisbat de Barcelona. La feina estructura tota la meva vida i la resta de coses semblen que es van situant entorn d'ella: la família, els amics, la parròquia, el grup d'Estudi d'Evangelí, la comunitat del Pradó de la que formem part la meva dona i jo des de fa ja un any...

Però d'entre totes les coses a les quals he dedicat i dedico el meu temps hi ha una que per a mi ha tingut molta importància: és el meu compromís de cada setmana visitant els malalts d'un hospital psiquiàtric.

Com se'm va acudir fer aquesta acció? Tot va començar quan vaig comentar a un amic capellà una inquietud que tenia des de feia temps. Volia acostar-me de manera més directa i i propera a les persones més necessitades. Setmanes més tard, em va proposar participar en un camp de treball a un centre psiquiàtric durant vuit dies.

Del que més recordo d'aquella experiència va ser la gran soledat que patien molts d'aquells pacients. Sobretot la gent gran. Aquests pacients eren persones que havien estat ingressades quan eren joves i portaven 30 o 40 anys vivint en aquell centre. Durant els primers anys havien tingut les visites de la família, dels amics, dels veïns... Però s'havien fet grans i les visites s'havien anat fent més espaciades en el temps fins que un dia... van desaparèixer...

Tant em vaig sentir tocat per aquella experiència que, l'últim dia, vaig dir a un company: "Crec que tornaré". I així va ser, anys més tard, i fins ara... i ja van setze anys...

Actualment, cada dissabte a la tarda anem la meva dona i jo a un dels pavellons del centre a visitar i a mirar de fer-nos amics de totes les persones que trobem ingressades. L'Hospital és per a mi com una Escola per aprendre cada dia a estar atent als altres.

La primera raó que em motiva a anar-hi són els malalts que hi viuen. Ho explicaré amb un exemple de fa unes setmanes. Un dissabte només entrar per la porta de la planta m'acosto a una senyora gran que va amb cadira de rodes i em diu: Sóc vídua des de fa vuit anys i no em ve ningú a veure. Podries seure al meu costat una estona? I aquesta pregunta me l'han fet moltes vegades de diferents maneres i ha estat sempre com una crida contínua durant tots aquests anys. Al Nou Testament, al llibre de l'Apocalipsi es diu: "He posat davant teu una porta oberta que ningú no pot tancar"(Ap 3,8). Crec que la primera motivació per anar a l'Hospital és la realitat. Déu, en algun moment va voler posar aquestes persones davant meu i jo no em puc desentendre, no puc tancar la porta.

I aquesta acció la vull fer des de Crist, tenint-lo a ell com a model fixant-me en com ell s'acostava als malalts i els estimava. De donar-los tot el que trobo en Crist d'encoratjament, de consol, d'afecte entranyable i compassiu (cf. Fl 2,1). En aquest sentit m'ha ajudat molt tenir grups i comunitats que m'acompanyen. El grup d'Estudi d'Evangelí i la comunitat del Pradó em donen força i m'animen a conrear aquesta llum que hi ha en mi encara que sigui molt petita. El P. Chevrier, el fundador del Pradó diu: "Si veiem aquesta llumeta, si ens sentim atrets, per poc que sigui per Jesucrist, cultivem aquest atractiu, fem-lo créixer per la pregària, la reflexió, per tal que augmenti i doni fruits" (VD 119).

El fet de tenir la força de la fe i dels companys de comunitat m'ha ajudat a ser fidel en la meva acció. També ha estat important que els professionals del centre, infermeres, auxiliars, creguessin en el nostre compromís a l'Hospital. I en aquests últims anys, el fet que la meva

«Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor»

donar també consideres important visitar aquests malalts ha estat molt important. Junts fa que ens animem l'un a l'altre quan tot sembla rutinari i el compromís costa. El fet de ser un "pack" fa que fer servir una part del nostre temps personal en aquest compromís sigui fàcil de portar. La nostra experiència és que tot i que de vegades hi ha algun dia que et costa més anar-hi, sempre sortim de l'Hospital amb el cor ple d'alegria.

Tot i això el que ha fet que més d'una vegada em plantegés el meu compromís és la realitat del mal i de la malaltia. Tractar amb persones incurables, em fa venir sovint moltes preguntes: Per què els ha tocat patir aquesta malaltia? Per què no es poden curar? Per què Déu sembla amagar-se davant del patiment?

Davant de tot això volia compartir amb vosaltres aquest text del teòleg Andrés Torres Queiruga: "El día en que ante el sufrimiento de la enfermedad o la dureza de la vida, nuestra sensibilidad espontánea no reaccione diciendo: Señor ¿por qué me mandas esto? ¿qué pecado cometí? ¿por qué no lo remedia? Sino más bien: Señor, sé que esto te duele tanto como a mí y más que a mí; sé que tu me acompañas y me apoyas aunque no te sienta... ese día el Dios de Jesús recuperará para nosotros su verdadero rostro".

I acabo el meu testimoni recordant el lema d'aquesta Jornada General i d'aquest curs: "Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor" (Mt 6,21). Crec que aquesta acció que fem a l'Hospital em fa qüestionar: A què donem importància en la vida? Quin és el tresor del meu cor? Quin espai ocupen en el meu cor i en el nostre món els més febles?